

Hướng Đạo Trước Tiên ...

Doãn Hưng
Phụ huynh

Tôi có quen với một phụ huynh có con sinh hoạt Hướng Đạo. Anh ta có con đi Hướng Đạo từ nhỏ, rất gắn bó với Phong Trào. Anh ta nhận thấy ở Hướng Đạo có rất nhiều giá trị cao quý và muôn những sinh hoạt của Liên Đoàn mình phải có đủ những giá trị này: dân chủ, bình đẳng... Tôi đã nói với anh ta rằng tôi cũng đồng ý với anh. Nhưng đối với tôi, Hướng Đạo trước tiên phải là một sân chơi, với đầy ắp tiếng cười cho trẻ thơ, và cho cả người lớn.

Có một phụ huynh khác hỏi tôi rằng có phải đăng cấp Đại Bàng (Eagle Scout) là một danh hiệu giúp ích rất nhiều cho con của chị khi nộp đơn vào đại học không? Tôi đã trả lời với chị rằng điều này có thể đúng và có thể sai. Nhưng có một điều luôn luôn đúng. Đó là những điều mà cháu học hỏi được trong tiến trình thực hiện (đăng cấp) này mới thực sự là tài sản riêng của cháu, giúp ích cháu sau này khi ra đời. Khi cháu lấy chuyên hiệu (Merit Badge) về First Aid, cháu biết làm sao để giúp đỡ một người bị thương. Khi lấy chuyên hiệu về nấu ăn cho đoàn, cháu biết cách tự nấu nướng ngoài trời. Mỗi ngày, mỗi tháng, mỗi năm trong Hướng Đạo cháu học được một chút điều gì đó hữu ích cho mai sau. Nói một cách khác, đăng cấp Đại Bàng là một điểm đến, và con đường dẫn đến đó có nhiều hoa thơm cỏ lạ và nhiều điều kỳ thú. Vậy điều quan trọng là hãy tận hưởng những thứ có được trên con đường đi mà đừng quá đặt nặng đích đến.

Với quan niệm như vậy, mỗi tuần ra park để đưa các con đi Hướng Đạo, tôi không hề xem đó là một bổn phận, mà thật sự tận hưởng một ngày Hướng Đạo của chính mình. Tôi nhìn ánh mắt hồn nhiên của các em Brownies tập hát với trưởng Tâm mà liên tưởng đến những thiên thần bé nhỏ. Tôi nhìn các em Sói Con chơi đùa cùng trưởng Vũ mà thấy như mình trẻ lại. Tôi gặp các phụ huynh, nghe họ chia sẻ những ưu tư,憾 diện về con cái mà thấy như đó chính là con cháu của mình. Những tình thân trong một gia đình Hướng Đạo không thua kém gì với một gia đình ruột thịt. Khi hỏi tôi kỷ niệm nào về Hướng Đạo là đáng nhớ nhất thì tôi sẽ trả lời rằng đó là những đêm lửa trại ngồi với các trưởng và phụ huynh đến 3 giờ sáng để hát hò và tâm sự. Những điều dễ thương như vậy làm tôi quên mất mục tiêu đầu tiên khi tôi quyết định đặt con mình đi sinh hoạt Hướng Đạo, đó là tìm chỗ sinh hoạt lành mạnh, tạo tinh thần vị tha cho các cháu. Mục tiêu này đối với tôi đến nay vẫn quan trọng. Và tôi nghĩ mình đã thực hiện được mục tiêu này. Nhưng niềm vui mà tôi có được trong Hướng Đạo mới là những điều ăn sâu trong trí nhớ nhất.

Các con tôi cũng thế. Chúng thấy sinh hoạt Hướng Đạo là một niềm vui sau một thời gian đầu bị dụ dỗ, thậm chí ép buộc phải đi. Khi hỏi cái gì làm cho con thích đi Hướng Đạo, thì chúng đều trả lời vì bạn là trước tiên. Rồi kế đến là những kỳ trại xa gần với những kỷ niệm khó quên. Rồi vì tình huynh đệ với các Trưởng. Các cháu không nhắc đến những điều tốt đã học, đã làm trong Hướng Đạo. Không phải là vì những điều này không quan trọng với chúng. Nhưng vì ở lứa tuổi niên thiếu, niềm vui, tình bạn vẫn là quan trọng nhất. Trong một tổ chức với tôn chỉ lành mạnh như Hướng Đạo, những điều tốt đẹp khác sẽ đến sau.

Xin hãy để Hướng Đạo mãi là một sân chơi, với đầy ắp tiếng cười...